

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΡΗΛΙΑΝΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

— ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ —

Κυρά Ροζοῦ, μὲ τὴν γλυκεῖά κι' ἀφράτη ὠμορφιά σου,
Μὲ τὰ μακρὰ-τσουλούφια σου καὶ μὲ τὴν λεβεντιά σου,
Κυρά Ροζοῦ, σὰν ἄκουσα πῶς σήκωσες παντιέρα
Κ' ἐφώναξες κ' ἐχάλασες τὸν κόσμον γιὰ τὸ κόμμα
Εἶπα : μᾶς πῆρε ὁ διάβολος καὶ μάνα καὶ πατέρα
Κι' ἀπόρησα πῶς βρίσκομαι εἰς τὴν ζωὴν ἀκόμα !

✽

Γιατί τὸ ξέρω πῶς ἐσὺ ποτὲ δὲν χωρατεύεις
Καὶ εἶσαι λάμια, δράκαινα, θεριό, σὰν ἀγριεύῃς,
Καὶ ἔτσι, σὲ φαντάστηκα στὸ χέρι πῶς κρατοῦσες
Σημαία κατακόκκινη, στὸ αἷμα βουτηγμένη,
Κι' ἀπὼνα κρασοβάρελο εἰς τὸν λαὸν ἔμιλουσες
Σὰν ἐμπνευσμένη, ἢ πλειὸ σωστό, σὰν... λίγο μεθυσμένη !

✽

— Ἄνδρες Ἀρχάδες, φώναξες, τὸ ἔθνος τυραννιέται !
Κάτω ὁ τύραννος ! ἐμπρός ! τὸ αἷμά του ἄς πιούμε !
Γιατ' ὅσο κείνος κυβερνᾷ καὶ ἴσθιν ἀρχὴ κρατιέται
Μ' ἄρτον ξηρόν καὶ λάχανα ἐμεῖς θά τὴν περνοῦμε !

✽

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε
Μὲ κάμαις καὶ σουγιάδες,
Στρατὸν μὴ φοβηθῆτε
Καὶ σφάζατ' ὅπου βρῆτε
Τοῦ ἔθνους τοὺς φονεῖαδες !

✽

Οἱ Γάλλοι, σὰν καὶ σήμερα, ἐρριξαν μιὰ Βασίλλη,
Ἄς ριξώμε Κυβέρνησιν ἐμεῖς καὶ Βασιλεία
καὶ ὕστερ' ἄς φωνάξωμε, μὲ ἄματωμένα χεῖλη :
Ζήτω ὁ Θεωράκης μας καὶ ἡ Δημοκρατία !

✽

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε !...
Ἀρχοῦν οἱ χωρατάδες !
Ἀρμόδιοι φανήτε
Καὶ σφάζατ' ὅπου βρῆτε
Προδότας βασιλειάδες !

✽

Ἐχάσαμ' ἀπ' τὰ χεῖριά μας τὴν καινεμένη Κρήτη
Οἱ Βούλγαροι μᾶς παίρνουνε καὶ τὴ Μακεδονία
Σὲ λίγο θὰ μᾶς ἀφαιρουνε οἱ Τούρκοι ἀπ' τὴ μύτη
Καὶ γιὰ τὰ μάτια, δὲν καλεῖ αὐτὸς ἐπιστρατεία !

✽

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε !...
Μοναχοὶ σας Ἀρχάδες,

— Στὰ Γιάννενα νὰ μῆτε
Καὶ σφάζατ' ὅπου βρῆτε
Τοὺς παλητοურκαλάδες.

✽

Εἶνε κατάστασις αὕτη ; Ψοφῆσαμ' ἀπ' τὴν πείνα
Μᾶς κόψανε τὸ κρέτιτο, μᾶς διώχνουν, μᾶς κλωτσοῦνε
Καὶ σὰν ἀδέσποτα σκυλιὰ γυρνοῦμε στὴν Ἀθήνα !...
Ἀδέρφια, τὰ στομάχια σας αὐτὸ πῶς τὸ βαστοῦνε ;

✽

Ἄνδρες Ἀρχάδες, ἴτε
Μὲ ντέφια καὶ ζουρνάδες
Μέσ' τὰ ταμεία μῆτε
Κι' ἀρπάξτετ' ὅπου βρῆτε
Κρυμμένους τοὺς παραδες.

Δὲν μείνει χῶρο

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἐνῶ ἐσκεπτόμην τί νὰ γράψω διὰ τὰ θέατρα, ἔλαβον
τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :
Κύριε «Τῆς Νυκτός»,

Διὰ νὰ μὴ φανῶ καὶ ἐγώ, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι δὲν
εἶμι ἀνεπτυγμένος, μεταβαίνω τακτικῶς εἰς τὸ θέατρον τοῦ
Φαλήρου, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω τίποτε. Τοῦτο δὲν μὲ ἐμ-
ποδίζει, ἐννοεῖται, νὰ χειροκροτῶ, ὅταν καὶ οἱ ἄλλοι χειρο-
κροτῶσι, οὔτε νὰ κινῶ τὴν κεφαλὴν παρακολουθῶν δῆθεν
τὴν μουσικὴν. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς μουσικῆς, διότι δὲν γνωρίζω
τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, δὲν ἐννοῶ καὶ τί συμβαίνει ἐκεῖ ἐπὶ
τῆς σκηνῆς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ διαφωτίσητε πῶς εἶνε
δυνατὸν νὰ διορθωθοῦν αὐτὰ τὰ ἄτοπα.

Διατελῶ πρόθυμος πρὸς τὴν
Ἐργάνης Οὐγγενότης
Ἐξ Ἀνδρέου.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἔγραψα τὰ ἐπόμενα :

Κύριε Οὐγγενότη,

Συνήθως διὰ τοὺς μὴ ἐννοοῦντας ἀπὸ μουσικὴν λέγουσιν,
ὅτι δὲν εἰχουν αὐτί, ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι εἶς ἔχετε
δύο—καὶ πολὺ μεγάλα μάλιστα—ἀποφεύγω νὰ σᾶς ἀπαν-
τήσω εἰς ταῦτο, τῶσιν μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ τὸ ὄνομά σας

δεικνύει, κατὰ τὸν συντάκτην τῆς «Ἀνδρου», ὅτι εἶσθε μέγας μουσικοδιδάσκαλος. Ὡς πρὸς τὰς ὑποθέσεις δὲ τῶν μελοδραμάτων νὰ ἔχῃς πάντοτε τὸν ἐξῆς στερεότυπον κανόνα καὶ οὐδέποτε θὰ σφάλῃς :

Ὁ ὀξύφωνος εἶνε ζεπεσμένος εὐγενῆς νεανίας καὶ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὴν ὑψίφωνον, ἣτις ὑποτίθεται, ὅτι εἶνε ὠραία—πρᾶγμα πολὺ σπάνιον εἰς τὰς ἐρχομένας ἐνταῦθα—καὶ ἡ ὁποία ἔνταποδίδει ἐρωτικά αἰσθήματα. Ὁ βαρύτονος ἐπεμβαίνει εἰς τοὺς ἐρωτας καὶ γίνεται μονομαχία καθ' ἣν φονεύεται ὁ τολμηρὸς ἐραστής, ἡ δὲ ὑψίφωνος τρελαίνεται καὶ αὐτοκτονεῖ. Ὁ βαθύφωνος εἶνε συνήθως ἡ ἱερεὺς ἢ συμβολαιογράφος... ἐκτὸς εἰς τὸν Faust, ὅπου εἶνε διάβολος καὶ πέρνει πολὺ δικαίως ὅλους τοὺς ἀοιδούς.

Διατελῶς διήμερος
γῆς τῆς νυκτός

Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ ἀπευθύνεται ἰδιαιτέρως μὲν εἰς τὸν κ. Οὐγγενάτην — πρὸς ὃν ἀμφιβάλλω, ἐὰν ὑπὸ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας θὰ σταλῇ—εὐχ ἦττον ὅμως καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους, οἵτινες παρακολουθοῦσι μετὰ ζήλου δῆθεν τὸ μελλόδραμα καὶ εὐρίσουσιν οὐχὶ ὀλίγας παραφωνίας καὶ ἐλλείψεις.

Trouvatore. Ἐψάλλη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ὁποίαν βεβαίως συνετέλεσε καὶ ἡ κυρία Lablache, ὡς Ἀθιγγανίς. Δὲν ὑστέρησαν καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὀφείλομεν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ βαθυφώνου νὰ τῷ εἴπωμεν, ὅτι τὰς καλλιτέρας τεχνικὰς ὀδοντοστοιχίας κατασκευάζει ὁ κ. Μπάμπανος, ὁδὸς Πατησίων ἀρ. 9.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Πολὺ εὐχαρίστως ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς φυλακῆς ἠκαύσθη ἀδόμενον παρὰ τοῦ κ. Dimitresco τὸ : Addio Leonora e.t.c. ἐν τῇ Δ' πράξει, οὗτος δὲ καλούμενος ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς, ἵνα εὐχαριστήσῃ τοὺς χειροκροτοῦντας.

Καὶ εἰς ἐκ τῶν θεατῶν — Μὰ τί διάβολο ! αὐτὸς μπαίνει καὶ βγαίνει σὰν νὰ εἶνε εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Συγγροῦ.

Ἐφέτος δὲν ἔχομεν τὴν Janne d'Aras, ἔχομεν ὅμως εἰς τὸν Κῆπον τοῦ Ὀρφανίδου τὴν Κυρίαν Ἀράγκαν. Τὸ ὄνομά της καθίσταται ὁσμέραι δημοτικὸν καὶ οἱ θαμῶνες τοῦ Κήπου καθ' ἑκάστην αὐξάνονται. Ἐξασκεῖ δὲ τόσῃ γοητείαν, ὥστε ἠκούσθη τις τῶν θαμῶνων νὰ λέγῃ ἀναχωρῶν :

— Ἀράγκα καὶ θεοὶ πείθονται.

Ὁ κ. Ταβουλάρης εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμοσπίας ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς νέον ἔργον : Τὸ Βιδάνιον τοῦ Labiche, τὸ ὁποῖον μετέφρασεν ὁ κ. Πιστός... μετ' ἄσμάτων. Ἐννοεῖται, ὅτι πολλοὶ ὀλίγοι τῶν θεατῶν εἶνε διατεθειμένοι

νὰ πῶσι... βιδάνιον καὶ συνεπῶς τὸ ἔργον δὲν ἔσταψεν ἐπιτυχία τῶν «Μυλωνάδων»

Αὐτὴ ἡ μονομανία τῶν ἄσμάτων εἶνε ἐνδεχόμενον καμμίαν ἡμέραν νὰ μᾶς κάμῃ ὥστε νὰ ἴδωμεν τὸ ἐξῆς θεατρικὸν πρόγραμμα :

Ἑκτακτὸς Παράστασις

Θ Θ Ε Λ Ο Σ
Τραγωδία μετ' ἄσμάτων τοῦ δαιμονίου καὶ πολυκλαύστου

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΑΙ Ν Ε Φ Ε Λ Α Ι

Κωμωδία τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιμαγιστοῦ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

μετ' ἄσμάτων, ἅτινα θὰ μελψῶσιν
ἡ κ. Ἀθανασοπούλου καὶ ὁ κ. Παντόπουλος.

Καὶ θὰ καταλήξῃ ὁ κ. Ταβουλάρης νὰ μᾶς διδῇ ὄχι πλέον κωμωδίας μετ' ἄσμάτων, ἀλλ'... ἄσματα μετὰ κωμωδιῶν.

Ὁ Παράδεισος

Δὲν πηγαίνουν πλέον, κ. Δαμαλά, μετὰ προσευχὰς καὶ νηστείας οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν Παράδεισον ἀλλὰ... μετὰ λεωφορεῖα. Ὅρα καὶ εἰδοποίησιν Ἀρνωτάκη.

Ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου

— Γιατρέ μου, εἶμαι κακοδιάθετη
— Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τοὺς ἀπηγορευμένους καρπούς...
τῆς «Ἀκροπόλεως» ;